

NOI APARIȚII EDITORIALE

„Oastea română, oaste creștină. Sfinți creștini, ocrotitori spirituali ai oștirii române“

Coperta 1 a lucrării

Este un adevăr bine cunoscut, dar încă puțin evidențiat în literatura cu tematică istorică, militară și religioasă, că oastea noastră a fost, este și va fi și de acum înainte o **oaste creștină**. În această privință, prin tradiții și legende, prin izvoare arheologice, istorice și religioase de tot felul, ca și prin articolele, studiile și cărțile publicate până acum, se reflectă o astfel de realitate și anume că în toate timpurile, începând din epoca geto-dacilor și până în zilele noastre, **Biserica** și **Armata** au fost și sunt instituții fundamentale și înfrățite ale statalității, că purtătorii și mânăitorii de arme au fost ostași ai datoriei și ai credinței străbune. Relevând acest limbaj adevăr, fostul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte **Teoctist**, avea să sublinieze într-un articol publicat în urmă

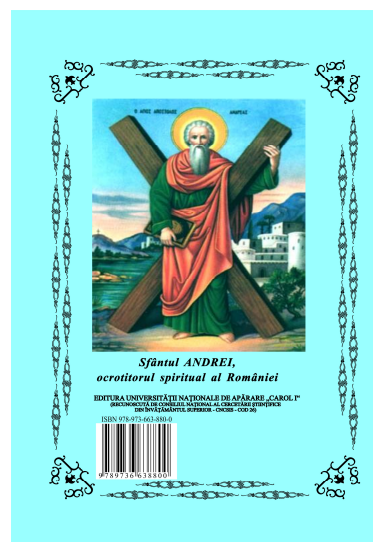
cu mai bine de 15 ani în revista „Viața Armatei” și intitulat „**Armata și Biserica, instituții fundamentale ale statului român**”: „**Armata a învățat pe oșteanul român să-și apere țărâmurile strămoșești de cotropitorii străini. Biserica a învățat pe toți fiii neamului acestuia să-și apere sufletul și credința strămoșilor, să se ferească de cotropitorii sufletești, de ispite și de relele altor neamuri**”.

La rândul său, relevând același clar și limpede adevăr, actualul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte **Daniel**, avea să sublinieze, printre altele, într-o comunicare științifică ce avea ca temă „**Armata și Biserica în spațiul geto-dac și românesc**”: „**Poporul nostru este ... un popor nou în istorie, născut creștin ..., iar oștirea sa o oaste creștină**“ ... „**Creștinarea poporului nostru (și a**

oștirii sale – n.n.), a mai subliniat același înalt ierarh, **nu s-au făcut la comandă, ca aceea a unor vecini ai noștri, care în câteva zile au trecut printr-un râu și s-au botezat, pentru că așa a fost poruncă de la cneaz, ci creștinarea românilor (și a oștenilor săi – n.n.) s-a făcut printr-un proces fără comandă, lent și profund, pentru ca atunci când vânturile și furtunile istoriei vor veni asupra lui, el (poporul român – n.n.) să aibă rădăcini spirituale puternice. De aceea, noi nu avem un an al creștinării noastre. Am crescut lent și viguroși în credință, ca stejarii noștri care înfruntă furtunile mari, pentru că au rădăcini puternice.”**

După câte știm, pe parcursul îndelungatei și zbuciumatei noastre istorii de peste două ori milenare, marcate aproape în permanență de vânturi și furtuni mari și pustiitoare, de valuri și valuri de invadatori și de cotropitori, poporul geto-dac și apoi poporul român, cu oștirile lor născute și crescute în spiritul dragostei de Țară, de Neam, de Popor, de Limbă și de Credință, a fost marcat și condus de un crez curat și profund, întemeiat pe două coordonate de bază: credința în Dumnezeu și în servirea cu devotament a intereselor supreme ale Țării. Fiind strâns legate și înfrățite, **Crucea și Spada** aveau să fie, mereu și mereu, la străluciții noștri înaintași, pietre de hotar, porți și bariere de netrecut în calea invadatorilor și cotropitorilor străini ce veneau în spațiul românesc din toate cele patru puncte cardinale. Credința noastră ortodoxă, pe care am îmbrățișat-o, am propovăduit-o și am apărat-o întotdeauna atât cu sufletul, cât și cu arma, a binecuvântat și a fortificat pe cei ce erau chemați la datorie să lupte sub drapel ostășesc. Noi, cei de azi, avem ferma convingere că luptătorii noștri din vremea geto-dacilor, care au luptat la Tapae, la Adamclisi și la Sarmisegetuza, iar apoi, glorioșii lor urmași care s-au bătut cu dușmanii la Posada, Rovine, la Podul Înalt, la Codrii Cosminului, la Călugăreni și Șelimbăr, iar după ei cei care s-au înfruntat cu trupele inamice la Grivița, Plevna și Smârdan, apoi la Mărăști, Mărășești și Oituz, după care la Oarba de Mureș, Păuliși, Cluj, Carei, Satu Mare și în atâtea alte locuri, nu puteau face față adversarilor și vrăjmașilor din acele vremuri dacă nu aveau în sufletele lor credința fierbinte potrivit căreia ei luptau numai și numai în numele dreptății, al adevărului, al apărării Țării și al credinței întru Cel de Sus.

Coperta a 4-a a lucrării

Faptul că oastea noastră a fost și este o oaste creștină, se reflectă cu o deplină claritate și în simbolurile naționale ale României. Astfel, în ultima strofă a „**Imnului nostru național**” se spune așa: „**Preoți cu crucea-n frunte,/ Căci oastea e creștină**”. Apoi, în Stema Țării, ne apare **vulturul cu crucea în cioc**, vulturul semnificând, printre altele, comportarea temerară, ca cea a vulturului, a oșteanului care-și atacă dușmanii cotropitori, așa cum își atacă vulturul prada sa, iar **crucea** semnificând însemnul ocrotitor al celui ce luptă în numele unor cauze nobile, drepte și sfinte. Referindu-ne, în continuare, la simbolurile noastre naționale prin care se reflectă faptul că oastea noastră a fost și este oaste creștină, se cuvine să subliniem și că unele dintre decorațiile românești din vremuri mai îndepărtate sau mai apropiate de noi poartă denumiri și chiar înfățișări creștinești. Avem în vedere, pe cele intitulate „**Cruciada împotriva comunismului**”, „**Bărbăție și credință**”, „**Crucea comemorativă a celui de-al Doilea Război Mondial**” și altele.

După aceste scurte reflecții personale referitoare la credința creștină tradițională și străveche a poporului nostru și a oștirii sale, socotim nu doar binevenită, ci și absolut necesară publicarea acestei cărți menite să trateze, pe baze științifice, problematica atât de atrăgătoare și de interesantă privitoare la **oastea română ca oaste creștină**. După știința noastră, un astfel de subiect nu a fost tratat până acum, în mod unitar și exhaustiv în literatura noastră istorică, religioasă și militară. Ca atare, ca fost oștean care am deținut o înaltă funcție în cadrul armatei noastre, dar și ca bun creștin, așa cum mă socotesc, ținem să salutăm și să lăudăm apariția cărții intitulate pe cât de inspirat, pe atât de clar și de frumos „**Oastea română, Oaste creștină. Sfinți creștini, ocrotitori spirituali ai oștirii române**”, elaborată de către un colectiv de autori pe deplin competenți, în fruntea căruia se află binecunoscuții istorici, generalul de brigadă dr. **Florian Tucă** și colonel dr. **Cristache Gheorghe**, membri ai Academiei Oamenilor de Știință din România. Domniile lor și-au pus până acum, prestigioasa lor semnătură, pe un număr de peste 100 de lucrări pe teme de istorie, cultură, teorie militară și religie. În noul lor volum sunt tratate aspectele semnificative privitoare la **oștirea română ca oaste creștină** pe o perioadă de timp de peste 2.000 de ani. A te ocupa de tratarea unei astfel de probleme mai puțin abordate până acum în literatura de specialitate, și la un înalt nivel științific, așa cum considerăm noi că se prezintă lucrarea de față, cere curaj, competență, înalt profesionalism, dar și muncă efectivă, intensă și de lungă durată, calități de care au dat dovadă cu prisosință autorii volumului, între care se numără și colonelul (r) dr. **Eugen Siteanu**, membru asociat al Academiei Oamenilor de Știință din România, precum și preotul **Nicolae Vasile** și domnul **Petru Caraibot**.

Lecturând cu atenție și cu luare aminte această carte pe care am și prefațat-o, putem afirma, fără teama de a greși sau exagera, că **ea este foarte interesantă, bine documentată și judicios structurată pe capitole și subcapitole, scrisă într-un stil curat și alert și încărcată de un înalt și evident fior creștinesc și național patriotic.**

Nu ne propunem ca în cele ce urmează să prezentăm sau să analizăm lucrarea în substanța ei, așa cum se procedează, în numeroase cazuri. Socotim totuși necesar să evidențiem, printre altele, noutatea și valoarea științifică cu totul deosebită a celui de al doilea capitol al lucrării, intitulat simplu, inspirat și frumos „**Sfinți, ocrotitori spirituali ai oștirii române**”. După câte cunoaștem, o astfel de temă sau un astfel de subiect a fost foarte puțin tratat până acum în literatura istorică, religioasă sau militară. De data aceasta, problematica despre care discutăm, este tratată nu doar interesant, la un înalt nivel științific și educativ, ci aproape exhaustiv. În acest capitol se vorbește pe larg, bine documentat și chiar cu lux de amănunte, nu doar de câțiva binecunoscuți sfinți ziși și militari, așa cum sunt considerați, de exemplu: **Sfântul Gheorghe, ca patron spiritual al întregii oștiri române; Sfânta Maria, ca patroană spirituală a trupelor de marină sau ca Sfântul Ilie Tesviteanul, ca patron spiritual al trupelor de aviație**, ci și de numeroși alți sfinți care sunt socotiți, de drept și de fapt, ca patroni spirituali ai altor structuri ostășești sau categorii de militari. Este vorba, printre alții, de Sfinții **Mihail și Gavriil, ca patroni spirituali ai trupelor de jandarmi**; de Sfinții **Cosma și Damian, ca ocrotitori spirituali ai spitalelor militare și ai medicilor militari**; de Sfântul **Nicolae, ca patron spiritual ai celor care lucrează în justiția militară**; de Sfânta **Varvara, ocrotitoarea foștilor militari care au suportat rigorile detenției, ca și a minierilor** etc. Este vorba, în total, de un număr de peste 30 de sfinți care, în decursul timpului, au fost socotiți și adoptați, prin decrete sau prin alte acte oficiale, ca ocrotitori spirituali ai diferitelor structuri militare sau categorii de trupe. Din lectura cărții am aflat, bunăoară, pentru prima dată, că un număr de aproape 400 de structuri militare românești au avut și unele dintre ele, au și astăzi, ca patroni spirituali, sfinți creștini sau sărbători religioase creștinești, așa cum sunt „**Sfânta Cruce**”, „**Sfânta Treime**”, „**Înălțarea Domnului**”, „**Izvorul Tămăduirii**”, „**Nașterea**” sau „**Adormirea Maicii Domnului**” etc. În principal, conținutul acestui capitol al lucrării are darul să umple un gol de mult resimțit în literatura cu profil ostășesc și religios. Aflând atâtea și atâtea lucruri și fapte interesante din lectura acestui capitol al cărții, ca și din lucrarea în întregime ei, militarii români din zilele noastre trebuie să fie mândri că trupele din care fac ei parte au avut și au, ca patroni sau ca ocrotitori spirituali, sfinți renumiți și slăviți și, de asemenea, că ei au datoria sfântă de a cinsti, atât prin comportarea lor de zi cu zi, cât și, în caz de forță majoră, prin fapte de bărbăție, de vitejie și de eroism, pe

acești sfinți atât de renumiți și de slăviți de către Biserica Ortodoxă Română. În același timp, la rândul lor, foștii oșteni ai armatei române creștine, nu trebuie să uite niciodată că unitățile din care ei au făcut parte au avut, ca patroni spirituali, nume de sfinți renumiți, zugrăviți sau nu pe icoane, dar în fața cărora se cuvine să se închine ca și la icoanele cu chipurile Tatălui, Fiului și Sfântului Duh sau ale Maicii Domnului.

Socotim necesar să mai evidențiem și să laudăm bogăția surselor de documentare și de informare a autorilor pentru întocmirea cărții lor. În această privință, în bibliografia care însoțește lucrarea sunt citate un număr de aproape 120 de surse bibliografice, fapt destul de rar întâlnit în alte lucrări cu un profil asemănător. Cei interesați să aprofundeze cunoașterea unor aspecte sau probleme semnalate în carte, pot consulta indicațiile bibliografice, nominalizate de către autori.

Nu putem să încheiem scurta noastră prezentare a lucrării intitulate **„Oastea română, oaste creștină. Sfinți creștini, ocrotitori spirituali ai oștirii române”**, fără să nu apreciem și să nu salutăm și faptul că acest volum apare sub egida **„Secției de Științe Militare a Academiei Oamenilor de Științe din România”**, el înscriindu-se, după opinia noastră, printre cele mai remarcabile apariții editoriale din ultimii ani din literatura cu tematică strict ostășească. Noi socotim că atât prin noutatea tematică, prin valoarea ei științifică, dar și prin utilitatea sa, lucrarea poate fi socotită **„o carte de excepție”**. În consecință, salutăm apariția ei, îi laudăm și îi felicităm în mod sincer și ostășește pe autorii acestui demers științific și recomandăm spre lectură, volumul de față, tuturor cititorilor, fie ei militari activi sau în rezervă, fie civili. În acest sens, preotul militar **Constantin Țanu**, Inspector General MApN, arăta că *„lucrarea este așteptată și sunt sigur că va fi bine primită și va fi un bun instrument de lucru pentru istorici și cercetători”*.

General (r) prof. univ. dr. Eugen BĂDĂLAN

